

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 035125 24 Кж
Бања Лука, 19.02.2026. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Врховни суд Републике Српске у Посебном вијећу за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, састављеном од судија, Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, Сњежане Кудрић и др Вељка Икановића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Андреа Гранолић у кривичном предмету против оптуженог Е. К. због кривичног дјела повреда закона од стране судије или јавног тужиоца из члана 346. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката Миленка - Воје Радовића из Фоче изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањалуци, Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 035125 23 К од 06.03.2024. године у сједници вијећа, којој су присуствовали оптужени и његов бранилац одржаној дана 19.02.2026. године је донио

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба оптуженог Е. К. и потврђује пресуда Окружног суда у Бања Луци, Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 035125 23 К од 06.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањалуци, Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 035125 23 К од 06.03.2024. године, оптужени Е. К. је оглашен кривим због кривичног дјела повреда закона од стране судије или јавног тужиоца из члана 346. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 64/17, 15/21, 89/21 и 73/23, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, при чему је на основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21, у даљем тексту: ЗКП РС), обавезан да плати суду на име трошкова кривичног поступка износ од 3.243,78 КМ, а на име паушала износ од 300,00 КМ у року од 15 дана од дана правоснажности ове пресуде под пријетњом принудног извршења. На основу члана 108. став 3. КЗ РС оштећени Н. Ј. је са имовинско-правним захтјевом упућен на парницу.

Против те пресуде, жалбу је благовремено изјавио бранилац оптуженог, адвокат

Миленко - Војо Радовић из Фоче.

Бранилац оптуженог побија пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног законика, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да се иста укине и да се одреди одржавање претреса.

У одговору на жалбу, Републичко јавно тужилаштво Републике Српске, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала истиче да је жалба без основа и предлаже да се одбије као неоснована и побијана пресуда потврди.

У одговору на жалбу пуномоћник оштећеног Н. Ј., адвокат Дражен Зубак из Сарајева је предложио да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована и потврди првостепена пресуда.

Сједница вијећа овог суда је одржана, сходно одредби члана 318. став 4. ЗКП РС, у присуству оптуженог Е. К. и његовог браниоца, адвоката Миленка - Воје Радовића. Бранилац оптуженог је образложио наводе жалбе и у цјелости остао код истих навода и приједлога из жалбе, а оптужени се сагласио са наводима жалбе свог браниоца.

Пошто је овај суд испитао побијану пресуду према жалбеним наводима, сходно одредби члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Жалба браниоца оптуженог није основана.

У оквиру жалбених навода и жалбених основа упућених против првостепене пресуде жалба сматра, да је побијана пресуда обухваћена бројним битним повредама одредаба кривичног поступка, јер је њена изрека неразумљива, противрјечна је датим разлозима, а осим тога, она нема разлога о одлучним чињеницама. Изрека је неразумљива, јер опис предметне радње осим објективне дјелатности, не садржи чињенице и околности које би представљале субјективну подлогу предметног кривичног дјела. Тим прије, јер постојање намјере као облика директног умишљаја представља већи степен кривичне одговорности и она као таква чини обиљежје предметног кривичног дјела, сматра жалба. Осим тога, побијана пресуда није дала ваљане разлоге о психолошкој компоненти односа оптуженог према дјелу, односно није образложила садржај његове свијести и воље да би се коначно дефинисао облик виности. Побијана пресуда, по оцјени браниоца на уопштен начин утврђује, да је оптужени инкриминисану радњу, као извршни судија предузимао са намјером да би другом нанео штету, конкретно заложном повјериоцу Н. Ј., да је био свјестан свог дјела и хтио његово извршење, али за такво тврђење пресуда не даје ваљане доказе. Такође, пресуда нема разлога да је оптужени, као извршни судија донио незаконито рјешење о промјени права власништва са ранијег власника у корист Општине Чајнице, са намјером да тиме заложном повјериоцу Н. Ј. нанесе штету с обзиром на одлуку другостепеног суда тј. Окружног суда у Требињу број 94 0 И 018549 18 од 29.11.2018. године који је првостепену одлуку оцијенио правилном. Даље наводи, да на главном претресу суд није појединачно извео доказе из судског списка Основног суда у Фочи читањем свих исправа које се налазе у њему и сматра да је тиме повријеђено право на одбрану из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС и члана 6. став 1. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода.

Погрешност и непотпуност чињеничне основе жалба види у анализи и оцјени доказа од стране првостепеног суда, који је поступак спроведен супротно одредби члана 295. став 2. ЗКП РС. Сматра да је на тим основама првостепени суд донио погрешне чињеничне закључке о облику виности, конкретно о његовој намјери да нанесе штету заложном повјериоцу Ј., јер у вријеме доношења рјешења о намирењу оптужени је знао, да се оштећени налази на издржавању казне затвора, али га није обавјештавао о извршном рочишту, а он је првенствени повјерилац. Међутим, из изведених материјалних доказа, по оцјени жалиоца, несумњиво се може закључити, да у тим исправама, поред имена заложног повјериоца Н. Ј. нема података о његовој сталној адреси, а нити да се налази на издржавању казне, а ту промјену адресе оштећени је морао пријавити полицијској станици, па тиме оптужени није учинио било какве пропусте. Из тих разлога по тврђењу жалиоца средства која су била намијењена оштећеном, као првенственом повјериоцу нису могла бити депонована на депозит суда. Уосталом, према одредбама Закона о извршном поступку Републике Српске (ЗИП РС), а нити Закона о парничном поступку (ЗПП) не постоји обавеза извршног судије да у случају немогућности уручења судских писмена странкама предузима било коју другу радњу ради утврђивања његовог пребивалишта, а на то упућује и одредба члана 10. став 2. ЗИП РС. Право оштећеног на законске затезне камате оптужени грешком није признао, а не са намјером да му нанесе било какву штету.

Повреду Кривичног законика жалилац види у чињеници да оптужени као судија не може кривично одговорати за изнијети став о неком правном питању, као и за примјену закона, па се тиме не стичу обиљежја предметног кривичног дјела. За постојање намјере, која увијек претпоставља директни умишљај у пресуди недостају ваљани разлози.

Након детаљне анализе и оцјене свих жалбених навода и приговора, одговора на жалбу, овај суд налази да побијана пресуда није захваћена наведеним битним повредама одредбама кривичног поступка, да је њена чињенична основа правилна и потпуна, а да је примјена Кривичног законика у тим оквирима правилна. Супротна аргументација жалбе, по оцјени овог суда искључиво је резултат властитог виђења чињеничног стања и властитог тумачења појединих обиљежја предметног кривичног дјела, и на тим основама произвољно гради битне повреде одредаба кривичног поступка, којих практично нема. Када се објективно и непристрасно анализирају сви чињенични и правни закључци у побијаној пресуди, онда се са сигурношћу може закључити, да је побијана пресуда правилно одговорила на сва та питања и приговоре из жалбе и да је у том погледу дала ваљане разлоге, које прихвата и овај суд.

Свакако при анализи и оцјени доказа оптужбе и одбране, првостепени суд се искључиво руководио одредбама члана 295. став 2. ЗКП РС, те је на основу тако добијеног резултата за оптуженог утврдио доказаност свих обиљежја предметног кривичног дјела, како у погледу постојања основног кривичног дјела из члана 346. став 1. КЗ РС, тако и његовог квалификованог облика из става 3. истог законика, за који је оглашен кривим.

Супротно жалбеним наводима, првостепени суд правилно утврђује, да је код Основног суда у Фочи дана 04.07.2013. године покренут извршни поступак у предмету број 94 0 П 018549 13 И од стране тражиоца извршења Б. К. и Ј. К. на некретнинама уписаним у Листи некретнина бр. 515/6 К.О. „Ч.“ означене као к.ч. број 243 под називом

хотел „Ч.“ у површини од 651 м², помоћна зграда у површини од 13 м² и двориште у површини од 764 м² а у теретном В листу предметних некретнина евидентирани су повјериоци, оштећени Н. Ј., као заложни повјерилац, те тражиоци извршења Р. С., Б. и Ј. К. и др. Поступајући као извршни судија у том предмету, оптужени је донио рјешење о извршењу дана 19.08.2013. године, а након утврђивања вриједности предметне некретнине, оптужени је заказао рочиште за продају некретнина за дан 12.01.2018. године, па суд тога дана утврђује да оштећени Ј., као заложни повјерилац није уредно обавијештен о рочишту, јер на адресу пребивалишта оштећеног у И. С., [...] пошиљка није реализована уз констатацију на повратници да се оштећени налази у затвору, али у записнику са тог рочишта није констатована ова околност. Након што је одбијен захтјев за изузеће поступајућег судије оптуженог, који је захтјев поднио пуномоћник Р. Р., ново рочиште за продају предметне некретнине заказано је за дан 14.03.2018. године, а оштећени Ј. је поново позван на првобитној адреси пребивалишта, али достава и овај пут није уручена, уз констатацију на повратници да се именовани налази у затвору. У записнику са тог рочишта констатовано је да су на рочиште приступили адвокат Р. Г., Б. и Ј. К. за тражиоца извршења, те пуномоћник Р. Р. и Б. Т., тако да је поступак настављен и без присуства оштећеног Ј., за кога је достава била неуредна. На том рочишту донесен је закључак којим се понуђачу Општини Чајнице продаје предметна некретнина, као најбољем понуђачу за износ од 293.669,80 КМ уз обавезу Општине да наведени износ уплати у року од 30 дана, од дана одржаног рочишта, а закључак о продаји је објављен на огласној табли. У предметном записнику није констатована околност о неуредној достави за рочиште за оштећеног Ј., нити је констатовано да ли су биле испуњене процесне претпоставке за одржавање рочишта. Након тога, оптужени је донио предметно рјешење о досуди предметне некретнине у корист Општине Чајнице те је наложио РУГИП у ПЈ Чајнице да ту некретнину брише са ранијег власника Б. Т. и упише Општину Чајнице, као новог власника, а закључак о продаји према наредби суда достављен је и оштећеном Ј., али на ону исту адресу у И. С., па је разумљиво да исти њему није уручен.

Дана 15.05.2018. године оптужени је заказао рочиште за диобу цијене износа добијеног продајом предметне некретнине од 293.669,80 КМ, на које су приступили сви позвани осим оштећеног Ј., јер му је позив послат на ону исту адресу, чиме је и овом приликом достава била неуредна уз констатацију да се именовани одселио са ове адресе.

Првостепени суд је на основу уплатница и налаза и мишљења вјештака финансијске струке Милице Видовић, несумњиво утврдио, да је оптужени дозволио Општини Чајнице, да умјесто износа од 293.669,80 КМ уплати мањи износ од цијене за 15.456,96 КМ. Хронологија диобе цијене према повјериоцима детаљно је образложена и аргументована у побијаној пресуди, а те разлоге прихвата и овај суд. Тачно је, да је против првостепеног рјешења Основног суда у Фочи број 94 0 П 018549 13 И од 07.05.2018. године била изјављена жалба Окружном суду у Требињу од стране извршеника Б. Т. али је та жалба одбијена, с обзиром на неосноване приговоре извршеника, јер су предметне некретнине продате најповољнијем понуђачу тј. Општини Чајнице. Међутим, жалба оптуженог олако прелази преко одлучне чињенице да је извршни поступак у цјелини вођен, а да о рочишту није био обавјештаван првенствени повјерилац Н. Ј., а то је кључни процесни недостатак у овом предмету.

На све те околности током поступка, саслушан је оштећени Н. Ј. који је потврдио да је имао уписано заложно право на предметној некретнини која је била предмет извршења. Тврдио је да је од октобра 2017. године био лишен слободе, да му је у том периоду достављена пошта на адресу посљедњег пребивалишта на којој се налазила

његова тадашња супруга, а чињеницу да се оштећени у вријеме вођења извршног поступка налазио у затвору, знао је и оптужени који га је једном подсјетио, али оштећеном у то вријеме оптужени није пошту достављао путем управе КПЗ, мада та обавеза и по оцјени овог суда произилази из одредбе члана 341. став 2. ЗПП односно члана 21. ЗИП РС.

Сама чињеница, да је оптужени током извршног поступка правилно одредио редослијед намирења повјериоца, када је утврдио да је првенствени повјерилац управо оштећени Ј. а то значи, да му је та релевантна чињеница била позната али упркос томе оштећени према одредби члана 98. став 1. тачка 2. ЗИП РС (првенствено намирење), умјесто да прво намири првенственог повјериоца он прво намирује тражиоца извршења како је то у свом налазу и мишљењу утврдила вјештак финансијске струке Милица Видовић. Осим тога, вјештак је изричито нагласио у свом мишљењу да је на располагању било довољно новца за намирење првенственог повјериоца оштећеног Ј.. Исто тако, супротно одредби члана 92. став 1. и члана 93. ЗИП РС, оптужени у предметном рјешењу констатује, да је Општина Чајнице на име купопродајне цијене уплатила цјелокупан износ од 293.669,80 КМ, мада је знао, да је уплатом од 03.05.2018. године уплаћен износ од 278.212,84 КМ. Када је у питању потраживање оштећеног Ј. оптужени је у записнику само констатовао висину главног дуга и трошкове поступка, без законских затезних камата које му припадају. Дакле, све су то релевантне чињенице, које је на основу изведених доказа и по оцјени овог суда, правилно утврдио првостепени суд у првом реду на основу доказа у спису предмета Основног суда у Фочи број 94 0 П 018549 13 И од 07.05.2018. године.

Након што је оптужени, као извршни судија намирио потраживање наведених повјерилаца, оптужени дана 20.01.2020. године доноси рјешење о намирењу оштећеног Ј. на износ од 189.900,00 КМ, иако је знао да је из купопродајне цијене у том моменту нема довољно средстава за то намирење, па је оштећеном исплаћено 96.899,00 КМ. И та чињеница, по оцјени првостепеног суда несумњиво упућује на једини могући закључак, да је на овај начин оптужени свјесно и са намјером нанио штету оштећеном Ј. у износу од 93.000,87 КМ (разлика новчаног износа од стварне висине потраживања).

Овакво чињенично утврђење до којих је дошла побијана пресуда а на основу резултата изведених доказа примјеном одредби члана 295. став 2. ЗКП РС, а који прихвата овај суд, није довело у било какву сумњу оправданост жалбених приговора оптуженог, па се може основано закључити, да је чињенична основа у пресуди правилна и потпуна.

Када је у питању субјективна подлога предметне радње, којој су упућени жалбени приговори и то одлучно питање довољно је расправила побијана пресуда, дајући ваљане разлоге. Тврдња жалиоца да је извршни поступак у цјелини, а онда и рјешење о досуди бр. 94 0 П 018549 13 И од 07.05.2018. године проведен на законит начин, нема утемељења у првом реду на одредбама ЗПП, а и ЗИП РС на које повреде је правилно указао првостепени суд.

Нису основани наводи жалбе да су потраживања свих повјерилаца па тиме и оштећеног Н. Ј. била у истом рангу и да је оптужени правилно примјено одредбу члана 101. ЗИП РС који регулише сразмјерно намирење повјерилаца истог ранга, умјесто одредбе члана 98. став 1. тачка 2. ЗИП РС, односно да потраживање оштећеног није било у приоритету за намирење је контрадикторно изведеним доказима, па и тврдњом саме

жалбе на страни 9. други пасус која је потврдила да је оптужени на рочишту за диобу цијене оштећеном признао првенство права наплате.

Сама чињеница да је оптужени у вријеме вођења извршног поступка знао да се првенствени повјерилац Н. Ј. налазио на издржавању казне затвора (између осталог оптужени је посјетио оштећеног у КПЗ Фоча 21.10.2019. године, што потврђује и сачињени записник) сагласно одредби члана 341. став 2. ЗПП, а која се одредба примјењује и у извршном поступку на основу члана 21. ЗИП РС оптужени је био у обавези да сва судска писмена доставља оптуженом путем управе КПЗ, јер без уредног позивања оштећеног, као првенственог повјериоца нису биле испуњене процесне претпоставке за поступање у овом предмету, поготово јер је оптужени у овом предмету правилно одредио редослијед намирења, наводећи, да је оштећени први у рангу намирења, па је био у обавези да поступи према одредби члана 98. став 1. тачка 2) ЗИП РС.

Умјесто првог намирења оштећеног Ј., предметним рјешењем о досуди оптужени намирује остале повјериоце и након посјете оптуженом у КПЗ даје налог рачуноводству суда да се исплате тражиоци извршења, који су били нижег ранга за намирење, да би након тога из остатка расположивих средстава дјелимично намирио оштећеног и тиме му нанио штету од 93.000,87 КМ.

Из оваквог поступка оптуженог несумњиво произилази и по оцјени овог суда да је оптужени незаконитим радњама свјесно и са намјером нанио штету оштећеном Ј. у утврђеном износу. Томе треба додати и чињеницу да је оптужени супротно одредби члана 92. став 1. и члана 93. ЗИП РС прихватио непотпуну уплату цијене од стране понуђача Општине Чајниче, а такво поступање нема карактер било какве грешке, јер је оптужени био искусан и дугогодишњи извршни судија. Уосталом, о облику виности и намјери оптуженог да свјесно оштети Ј., довољно је разлога дала побијана пресуда које прихвата овај суд.

Осим тога, како је првостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање, неосновани су жалбени приговори да је побијана пресуда захваћена бројним битним повредама кривичног поступка. У првом реду, изрека побијане пресуде је разумљива и јасна, како у погледу објективне дјелатности, тако и у погледу субјективне подлоге те дјелатности. Тим прије, јер је изреком утврђено, о чему постоје ваљани разлози у пресуди, да је поступање оптуженог, у својству извршног судије у наведеном предмету било у намјери да оштети заложног повјериоца Н. Ј. у првенственом реду намирења потраживања у извршном поступку свјесним кршењем ЗИП РС, а те чињенице опредјељују његов психички однос према дјелу.

Неспорно је, да је првостепени суд током главног претреса извршио увид у цјелокупан спис предмета Основног суда у Фочи број 94 0 П 018549 13 И, а то значи да је извршио увид у сва документа списка предмета, па појединачно читање исправа из предмета на главном претресу није било нужно, па тиме није учињена повреда права на одбрану, а нити је повријеђено право на правично суђење из члана 6. став 1. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода.

Сама чињеница, да је оптужени у вршењу службене дужности у својству извршног судије у наведеном извршном предмету прекршио поменуте одредбе закона у намјери да оштети оштећеног Н. Ј. наносећи му при томе штету која прелази износ од

50.000,00 KM, указује на то је правилан правни закључак првостепеног суда да је оптужени тиме извршио кривично дјело повреде закона од стране судије или јавног тужиоца из члана 346. став 3., а у вези са ставом 1. КЗ РС. С обзиром да су током првостепеног поступка на несумњив начин доказана сва обиљежја предметног кривичног дјела, због тога су сви жалбени приговори упућени побијаној пресуди у том погледу неосновани.

Овај суд је испитао побијану пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији у смислу одредбе члана 322. ЗКП РС, обзиром да у жалби нису изнесени аргументи за овај жалбени основ.

У складу са одредбом члана 52. став 1. КЗ РС, правилно је првостепени суд утврдио све околности које су од значаја за висину казне, и о томе дао образложене разлоге у побијаној пресуди.

Казна затвора, у трајању од једне године је одмјерена уз оцјену околности из одредбе члана 52. став 1. КЗ РС, те на основу чланова 53. став 3. и 54. став 1. тачка 5. КЗ РС ублажена испод законом прописаног минимума казне затвора за кривично дјело повреда закона од стране судије или јавног тужиоца из члана 346. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС (казна затвора од 2 до 12 година) и представља нужну и потребну мјеру казне.

На основу наведеног примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Андреа Гранолић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић